

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoPr/11/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714200158
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:3714200158.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: JUDr. L. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. L., R. XXXX/XX-X, zastúpeného JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou so sídlom B., D. XXXX/XX proti žalovaným: v rade 1/ Okresný súd Žilina, so sídlom Žilina, Hviezdoslavova 28, v rade 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o doplatenie funkčného platu, na odvolanie žalobcu a žalovaného v rade 2/ proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 5Cpr/3/2014-68 zo dňa 25. 06. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Čadca rozhodoval o nároku žalobcu (zaplatiť úrok z omeškania) v súvislosti s doplatením funkčného platu tak, že návrh voči žalovanému v rade 1/ zamietol a žalovaného v rade 2/ zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284 eur od 16. 02. 2011 do 11. 07. 2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284 eur od 16. 03. 2011 do 11. 07. 2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284 eur od 16. 04. 2011 do 11. 07. 2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284 eur od 16. 05. 2011 do 11. 07. 2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 568 eur od 16. 06. 2011 do 11. 07. 2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284 eur od 16. 07. 2011 do 11. 07. 2014, ročný úrok z omeškania vo výške 9 % zo sumy 284 eur od 16. 08. 2011 do 11. 07. 2014, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné uznesenie po právoplatnosti rozsudku. Prvostupňový súd v konaní posudzoval platové náležitosti žalobcu ako sudcu pôsobiaceho na Okresnom súde Žilina, keď požadovaná istina predstavovala nedoplatok na platových náležitostiach spôsobený znížením platu na základe oznámenia predsedu okresného súdu zo dňa 18. 01. 2011. Na základe tohto oznámenia bol žalobcovi znížený funkčný plat sudcu, ktorý bol následne doplatený dňa 11. 07. 2014. Žalobca z tohto dôvodu návrh na doplatenie funkčného platu zobral späť, súd konanie v tejto časti zastavil a ďalej konal len o úroku z omeškania za jednotlivé obdobia omeškania bližšie špecifikované v zmene návrhu, ktorú súd pripustil uznesením zo dňa 27. 10. 2014. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že označený žalovaný v rade 1/ nie je pasívne legitimovaný v konaní, pretože okresný súd nie je rozpočtová, ani príspevková organizácia, nehošpodári s vlastnými prostriedkami, je napojený na rozpočet Slovenskej republiky a plat sudcovi nevypláca súd, na ktorom vykonáva funkciu, ale osobný úrad z prostriedkov Slovenskej republiky pridelených na tento účel ministerstvom spravodlivosti. Návrhu vyhovel vo vzťahu k žalovanému v rade 2/, a to poukazujúc na § 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z. z., keď štát zodpovedá za uspokojovanie platových pomerov sudcov, ako aj v zmysle § 34 zákona č. 757/2004 Z. z., podľa ktorého ministerstvo vykonáva správu súdov ako ústredný orgán štátnej správy pre sudy. Priznanie úroku z omeškania zdôvodnil súd s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., od ktorého odvodil jeho výšku. O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 O. s. p.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu podali odvolanie žalobca a žalovaný v rade 2/.

3. Žalobca prostredníctvom zástupcu namietal nesprávne právne posúdenie veci poukazujúc na to, že k povinnosti zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania mali byť zaviazaní solidárne obaja žalovaní. Potvrdil, že plat žalobcovi doplatil Okresný súd Žilina, avšak vzhľadom na špecifickosť vzťahu medzi žalobcom, jeho osobným úradom a štátom, by osobný úrad nemohol doplatiť plat, ak by neboli pridelené finančné prostriedky príslušným orgánom štátu a naopak štát v zastúpení Ministerstva spravodlivosti SR nemôže sám bez osobného úradu vyplácať, resp. uspokojovať nároky sudcu, ktoré majú skutkový a právny základ v mzdových nárokoch sudcu. Podľa § 90 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. v platových veciach rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu. Je notoriou, že plat sudcu vypláca jeho osobný úrad. Žiadal preto, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovaným v rade 1/ a 2/ uloží solidárnu povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania, tak ako boli uplatnené v zmenenom petite žaloby.

4. Žalovaný v rade 2/ podal odvolanie proti obom výrokom (zamietavajúcemu, aj priznávajúcemu plnenie) rozsudku s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. a/, f/ O. s. p. Argumentoval tým, že postupom prvoinštančného súdu mu bolo znemožnené zúčastniť sa na verejnom vyhlásení rozsudku, keď o termíne verejného vyhlásenia nebol nijakým spôsobom upovedomený. Tým bola znemožnená realizácia jeho procesných práv a súd konanie zaťažil procesnou vadou v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Ďalej poukazoval tiež na skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Úroky z omeškania z funkčného platu nie sú v siedmej hlave zákona o sudcoch upravujúcej platové pomery sudcov označené ako platové nároky, ktoré by sudcovi patrili podľa zákona o sudcoch a za ktorých uspokojenie by teda mal zodpovedať štát. Poukazujúc tiež na argumentáciu žalobcu, že osobný úrad vyplatil sudcovi oneskorene plat až po výplatnom termíne, nemožno dospieť k záveru, že by za takéto oneskorené vyplatenie platu mal zodpovedať štát a nie osobný úrad sudcu. Namietal tiež, že pre vyplatenie úrokov absentuje právny základ, ak zákon o sudcoch neodkazuje na možnosť priameho použitia ust. § 517 Občianskeho zákonníka. Tiež namietal priznanú výšku úrokov z omeškania vzhľadom na zmenu nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. od 01. 02. 2013. Súd aplikoval predpis v platnom znení, ale v skutočnosti ho aplikoval v znení platnom do 31. 01. 2013. Odvolateľ poukazoval aj na dobré mravy, keď podľa neho v prejednávanej veci ide o také uplatňovanie práva, ktoré by mohlo byť posudzované ako rozporné s dobrými mravmi. Žalobca je sudcom okresného súdu, vykonáva povolanie, ktoré vyžaduje vysoké morálne a osobnostné predpoklady, preto by súd mal z hľadiska uplatňovania jeho práv zohľadniť skutočnosť, že v prípade sudcov by mala byť hranica posudzovania možného rozporu uplatňovania ich tvrdeného práva na súde s dobrými mravmi oveľa vyššia ako u bežných občanov. O pozastavení účinnosti napadnutých ustanovení zákona č. 120/1993 Z. z. bol žalobcovi automaticky bez toho, aby musel podávať žalobu na súd, priznaný plat podľa predchádzajúcej právnej úpravy. Ak aj po doplatení funkčného platu žalobca trvá na zaplatení úrokov z omeškania, v čase vyhlásenej štrajkovej pohotovosti administratívnych zamestnancov súdov a ich hroziaceho časovo neobmedzeného štrajku z dôvodu nedostatočného financovania súdnictva, možno u žaloby žalobcu o zaplatenie úroku z omeškania badať znaky rozporu s dobrými mravmi. Na záver žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, resp. aby vo vzťahu k nemu rozsudok zmenil a žalobu aj v tejto časti zamietol.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podaných odvolaniach (§ 379 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

6. V danom prípade ako vyplynulo z obsahu spisu a preskúmaného rozsudku prvoinštančný súd mal posúdiť, či žalobcovi prináleží úrok z omeškania, keď nárok na jeho vyplatenie odvodzoval od oneskorene vyplateného funkčného platu v jednotlivých výplatných termínoch v jeho celej (riadnej) výške, keď tento mu bol dňom 01. 01. 2011 znížený na základe oznámenia predsedu okresného súdu. K tomuto zníženiu malo dôjsť na základe zákona č. 500/2010 Z. z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky. Uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 99/2011 z 22. 06. 2011 ústavný súd vyslovil, že napadnuté ustanovenia zákona č. 120/1993 Z. z. - na základe ktorých bol žalobcovi s účinnosťou od 01. 01. 2011 znížený plat - nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nález bol zverejnený v zbierke zákonov dňa 18. 04. 2014 a nakoľko Národná rada Slovenskej republiky

napadnuté ustanovenia neuviedla do súladu s ústavou, stratili platnosť k 18. 10. 2014. V dôsledku týchto skutočností sa vo vzťahu k žalobcovi obnovili jeho práva, resp. povinnosti zo strany žalovaných, ktoré platili pred účinnosťou napadnutého zákona. V konaní ostalo sporné, kto niesol zodpovednosť za zníženie platu žalobcu z ním označených subjektov, resp. či táto zodpovednosť, pokiaľ by bola založená, je solidárna. Podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitímáciu, disponuje ňou práve žalovaný v rade 1/ ako osobný úrad žalobcu, keďže z celej siedmej hlavy zákona č. 385/2000 Z. z. vyplýva, že predseda okresného súdu rozhoduje o platových veciach sudcu a že plat sa vypláca na príslušnom súde za podmienok ustanovených v § 87 a nasl. tohto zákona. Platový dekrét, ktorým bol pred oznámením o znížení funkčného platu stanovený funkčný plat žalobcovi, vydal predseda okresného súdu. Taktiež oznámenie o výške a zložení funkčného platu z 18. 01. 2011 vydal predseda okresného súdu. Doplatenie funkčného platu žalobcovi opäť vykonal okresný súd. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že osobný úrad sudcu je stotožnený s okresným súdom, na ktorom sudca vykonáva funkciu sudcu s tým, že za súd navonok koná predseda súdu (teda aj za osobný úrad sudcu). Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR nie je tým subjektom, ktorý priamo vypláca funkčný plat sudcovi. Z uvedených dôvodov prvoinštančný súd nesprávne právne vec posúdil a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym právnym záverom. Z uvedených dôvodov, ako aj s ohľadom na práva účastníkov na súdnu ochranu (právo účastníka v rámci spravodlivého procesu je i to, aby sa jeho vec, ak to zákon pripúšťa, prejednávala v dvojinstančnom konaní), neostávalo odvolaciemu súdu iné než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V ďalšom bude vecou súdu prvej inštancie vyhodnotiť zistený skutkový stav v súlade s ustanoveniami zákona č. 385/2000 Z. z. v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu.

7. V zmysle § 396 ods. 3 CSP o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

8. Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).